

9: Het meest noordelijk

Dag 16: Van viewpoint Midway Lake and Wrangell Mountains (AK) naar Fairbanks (AK)

247 mijlen vandaag / 9080 km in totaal / 20338 stappen vandaag

Je zou tenminste toch verwachten het gezelschap van 'wilde' dieren te krijgen als je helemaal alleen – dat is, zonder andere RV's op de parking – in niemandsland overnacht! Helaas, ook deze nacht weer geen spannend gevoel door het gehuil van wolven of het geluid van berenpoten rondom onze camper. Wel het zachte getokkel van regen op de dakraampjes: juist, we zitten nu in Alaska, waar het behoorlijk nat kan zijn. Naar goeie gewoonte staat m'n wekker ingesteld op 07u00, maar om iets na zessen ben ik al klaarwakker. Na een bezoekje aan het toilet probeer ik nog even te soezen, maar als we

omstreeks 06u45 kortstondig het gezelschap krijgen van een jeep, besluit ik op te staan.

Het eerste ding dat ik doe nadat ik aangekleed ben, is even buiten een frisse neus gaan halen en genieten van het uitzicht. Als ik het fruit begin te snijden, staat ook Loic op die eitjes begint te bakken, en even later ook Hoesy, die voor de koffie zorgt. De ontbijttafel staat helemaal gedekt als ook de jongste finaal uit z'n nest komt, en om 07u30 zijn we aan 't eten. In ons thuislandje is het vandaag de 1ste schooldag, of beter gezegd, is de school al uit: toch een raar gevoel om te beseffen dat het in België al avond is! Ik mijmer hier nog even over verder terwijl ik geniet van m'n koffie met opgeschuimde melk – die na enkele dagen mindere resultaten deze ochtend weer goed gelukt is – en de mannen zich om de afwas bekommeren.

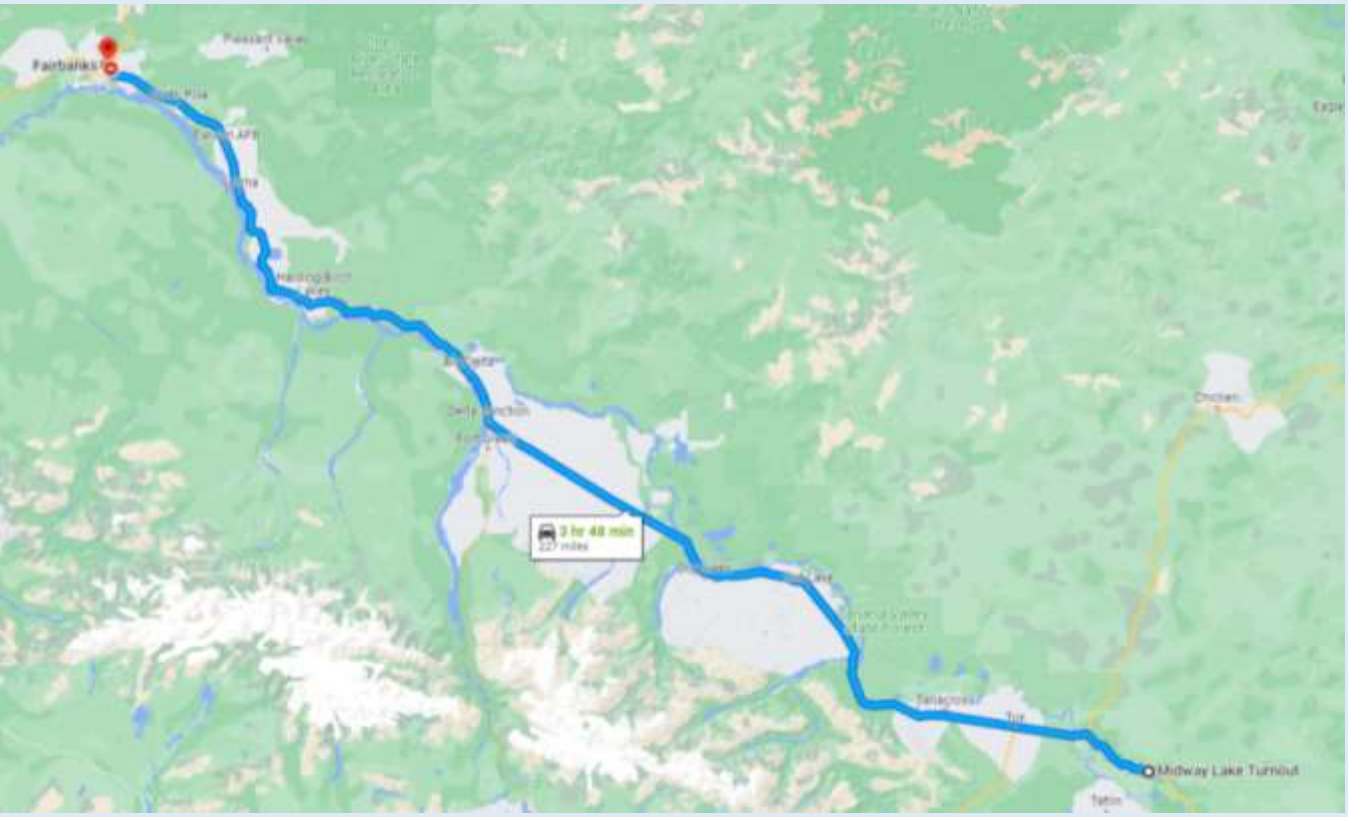

Om 08u30 stipt verlaten we onze overnachtingsplek, met Loic en Seighin als bestuurdersteam. De overige 24 mijl naar Tok, AK verlopen via een baan in al bij al deftige staat; hadden we nu toch maar… [noot van Hoesy: de zeer slechte baan liep tot aan onze overnachtingsplek, maar dat was natuurlijk niet te zien 's nachts]. Een half uur later al wandelen we het bezoekerscentrum van het kleine stadje binnen. Ik heb nog steeds geen internetverbinding, in tegenstelling tot Seighin en Hoesy, maar m'n klok verzet zich wél naar het juiste tijdstip. In het grote gebouw staan er tal van vitrines opgesteld met daarin verschillende opgezette dieren: een prachtig koppel grijze wolven, een lynx, een 'bald eagle' en verschillende uilen, evenals een maquette van een typisch Athabascan dorpje in de winter. Ook staat er een imposante opgezette grizzly, met de

vermelding dat dit dier onwettig geschoten is geweest. De jager heeft hiervoor een boete van 20.000 USD gekregen en zijn beer moeten afgeven. Magere troost voor dit mooie dier…

De gezette, maar joviale dame aan de balie brengt ons graag op de hoogte van zaken te doen en te bezichtigen in de staat, en lardeert haar uitleg met persoonlijke verhalen over visuitstapjes en bessenplukuitjes. Ze geeft ons eveneens tips over hoe te reageren als we een ontmoeting met een beer zouden hebben – wat niet ondenkbaar is op deze plek en in deze tijd van het jaar: het is 'berry season', dus 'bear season'! We vernemen dat de meeste rest areas half september afgesloten zullen worden ter voorbereiding op het winterseizoen. Tegen dan zouden we echter al bijna terug in Canada moeten zitten. Ook is het zo dat een bepaald traject – de 'Top of the World' highway - dat we hadden willen volgen, eerstdaags niet meer bereikbaar is. Denali National Park is nog wel toegankelijk, zij het beperkt voor voertuigen, maar er is nog wel vervoer met shuttlebussen verder het park in. Ach, we zullen onze bijna 14 dagen in Alaska wel kunnen vullen, ondanks deze kleine tegenvallers. Seighin maakt van de aanwezige WiFi-connectie gebruik om contact op te nemen met United Airlines in verband met de omboeking van zijn vlucht vanuit Seattle, WA naar Calgary, AB. Hij verneemt dat dit een slordige 41.000 airmiles zou kosten: dat valt behoorlijk tegen.

Rond 09u45 zijn we terug onderweg; het regent niet meer, maar het is nog wel nat. Onze volgende bestemming is Fairbanks, de 2de grootste stad van Alaska. Als enige van het gezelschap – Loic niet meegeteld – heb ik zero connectie, wat me doet balen: ik zou graag toch even een teken van leven aan onze thuisblijvers geven, en wat nieuws van hen willen ontvangen. Via Hoesy's GSM kan ik foto's van Stone en het gezinnetje Rottier bekijken; ik stuur hen een berichtje met de vraag mamie & papie te laten weten dat alles OK is met ons. Toch hoop ik dat mijn verbinding met de buitenwereld in Fairbanks eindelijk hersteld wordt…

Gedurende de gezapige rit verder naar het noorden oppert Hoesy onverwacht de suggestie dat Seighin misschien ook eens kan zoeken bij andere en voornamelijk lagekost-vliegmaatschappijen. Dat had hij wel eerst even met mij mogen bespreken: nu krijgt onze teenager natuurlijk terug hoop dat ie toch vroeger naar België kan

terugkeren. Daarbij: wie gaat dat betalen? Hij is de laatste tijd al wel redelijk in de watten gelegd geweest met z'n tripjes (3!) naar de States…

Een paar plasstops niet in aanmerking genomen, houden we pal op de middag halt in Delta Junction. Hier eindigt de beruchte Alaska Highway, exact 1.422 mijl van het beginpunt, Dawson Creek in Canada. Het kleine bezoekerscentrum herbergt eveneens een paar opgezette dieren: een bizon en (grote!) Trumpet ganzen. Hoesy krijgt informatie over enkele staatsparken in de omgeving. Nog een foto van ons gevieren aan de mijlpaal buiten aan het centrum, en dan zetten we koers naar een van de gesuggereerde plekken, Quartz Lake State Recreation Area.

Daar zijn 2 campgrounds; we rijden naar het kleinste van de 2, Lost Lake Campground. Normaal gezien worden we geacht een day fee te betalen door het bedrag, 5,00 USD, in een envelop te steken. Echter, we beschikken enkel over biljetten van 10,00 en 20,00 USD. Omdat onze maag van zich laat horen, besluiten we 'stout te zijn' en verder te rijden tot aan het kleine meer. Er ligt een ponton aan de oever dat een stukje het water inloopt; aan het einde ervan staat een bank en heb je een mooi uitzicht over het ganse meer. Vanuit de kleine parking vertrekken er enkele trails; tijdens ons middagmaal (bokes) bespreken we of en welke wandeling we gaan doen. De jongens staan niet echt te springen, maar ze beslissen toch ons te vergezellen. Het is 13u30.

9: Het meest Noordelijk

Het weer is ons gunstig gezind: geen nattigheid en bij tijden zelfs een aangenaam zonnetje. Het pad kronkelt zich door een bosrijke omgeving, aanvankelijk nog met aan de kant van het meer, dat links van ons ligt, lage begroeiing en jonge boompjes en aan de andere kant oudere en hogere coniferen, maar gaandeweg verandert dit en hebben we aan weerzijden bos. Aan kleine dingen merk je dat de herfst al gestart is in Alaska: de bladeren van de berken zijn geel aan 't worden en her en der groeien heel veel verschillende paddenstoelen. De bosgrond is bezaaid met een tapijt van zacht mos: waarschijnlijk is dit het voedsel waar kariboes zich tegoed aan doen in de winter. Het is zodanig voedzaam dat de rendieren amper gewicht verliezen in dat koude seizoen, in tegenstelling tot de meeste overwinterende dieren.

9: Het meest Noordelijk

Het is heel rustig op onze wandeling: we komen niemand tegen. De jongens hebben zoals gewoonlijk een goeie voorsprong; we laten ze begaan en stappen aan ons eigen tempo door. Vooral in het laatste deel, vlak voordat we de top bereiken, klimt het pad met een stevige helling. Op Bluff Point aangekomen worden we getrakteerd op een wijds uitzicht over een aantal meren. De jongens zitten ons op te wachten op een bank die daar plompverloren staat. Ze wijzen ons enkele beverburchten aan, en we ontwaren een koppel zwanen met jongen.

Het 2de deel van de lus, waarbij we een klein ommetje maken tot aan Moose Pond, is amper onderhouden: het is duidelijk dat deze trail niet vaak bewandeld wordt. We horen de eekhoorns rondom ons kwetteren, en spotten hoefafdrukken van een kariboe, maar buiten een gewei dat onder een informatiebord opgesteld staat, zien we verder niets van dit dier. Anderhalf uur later staan we terug aan onze RV: er waren geen gletsjer- of andere imposante natuurfenomenen te bezichtigen, maar toch was dit een fijne wandeling.

Op het laatste rechte stuk naar Fairbanks, de meest noordelijke stad die we bezoeken [noot van Hoesy: een trip naar de Noordpoolcirkel was aanlokkelijk, maar de info die ik vond, raadde een ritje op de Dalton Highway met een RV af, zeker omdat we zelf geen reserveband mogen opleggen], kunnen we niet anders dan een stop maken in North Pole, AK, waar het, zoals de slogan het zegt, het hele jaar door kerstmis is. Persoonlijk ben ik gék op de kersttijd en alles wat er in de verste verte ook maar mee te maken heeft, maar ik vraag me toch af of ik hier wel dag in dag uit zou willen wonen. Eens we in het stadje zijn, moet ik mijn mening herzien: het is maar een klein deeltje – inclusief de straatnamen – dat de kerstgekte uitdraagt.

Eerst gaan we op zoek naar de North Pole Visitor Information Cabin gelegen aan Mistletoe Drive. Buiten een bord met "Welcome to North Pole

Alaska 99705" is er echter niets te beleven: blijkt dat het gebouwtje gesloten is voor opfrissingswerken. Dan maar naar St. Nicholas Drive voor een bezoekje aan het Santa Claus House. Buiten staat naar verluidt het grootste kerstmanstandbeeld, meer dan 40 voet hoog. De ruimte voor dit beeld is afgebakend met bordjes met de ludieke tekst 'Sleigh parking only. All others will be mistletoed'. Terwijl Hoesy en Seighin een parkeerplekje voor de RV gaan zoeken, bekijken Loic en ik de (artificiële) kerstboom die naast Santa's huis staat. Dan gaan we binnen; we komen terecht in een grote ruimte in volledige kerstaankleding. Het geurt er naar hot cocoa en fudge. Aan de ene kant kan je kerst- en Alaskakleding kopen – T-shirts, hoodies, truien, mutsen, wanten, tot pyjama's toe, de andere kant staat integraal in het teken van kerstmis. We lopen er een half uurtje rond, de sfeer opsnuivend en doen enkele kleine aankopen, de jongens voor hun zus, wij voor onze kleinkindjes. In een stemmig decor zit Santa Claus op z'n troon, met naast hem Mrs Claus. Een andere bezoeker is zo vriendelijk om van ons gevieren bij hen een foto te maken; ze nemen afscheid met 'Merry Christmas!'. Als ik eerlijk mag zijn: het is allemaal leuk, maar onze tuincentra bieden qua kerstmarkt een grotere en verscheidenere keus.

9: Het meest Noordelijk

Om 17u45 laten we de kerstgekte achter ons en zetten koers naar onze camping vlakbij Fairbanks. Ondanks het feit dat de afstand tussen North Pole en Fairbanks niet zo groot is, duurt het toch een uur vooraleer we de kampplaats oprijden: wegenwerken hebben voor een serieus oponthoud gezorgd. Er is niemand aanwezig bij wie we ons kunnen aanmelden, maar als we bellen naar het geafficheerde telefoonnummer, krijgen we de nog vrije plekken opgesomd: we mogen er eentje naar keuze innemen. Daar installeren we ons alvast, sluiten de elektriciteit aan en gaan dan poolshoogte nemen bij de sanitaire ruimte, als de verantwoordelijke arriveert. Ze geeft ons de toegangscodes

tot de dames- en herenbadkamer: fijn, kan ik eindelijk nog eens douchen! De douches en toiletten zijn behoorlijk proper, maar ik zou ze toch niet de prijs van meest hygiënische toekennen. Soit, lijf en haar gewassen: ik kan er weer even tegen!

Terwijl ik in de RV m'n haar droog en de jongens gaan douchen zijn, zoekt Hoesy alvast een eetadresje voor vanavond uit. Er is wel wat keuze, maar veel restaurants zijn niet lang meer open, dus we moeten snel zijn. Finaal belanden we in Bahn Thai, een Thais restaurant, waar we heel vriendelijk onthaald en bediend worden en lekker eten. De jongens proberen een Thaise green ice tea uit: niet slecht, maar tamelijk zoet. Loic gaat voor zijn currygerecht natuurlijk voor pikant; wij houden het iets milder. Ludiek detail: om naar toilet te kunnen gaan, moeten we de sleutel gebruiken die aan de balie aan een haakje hangt.

Op onze weg terug naar 'Tanana Valley Campgrounds' maak ik me terloops de bedenking dat er hier toch wel een Walmart zou moeten zijn: onze brood- en belegvoorraad moet aangevuld worden. Seighin zoekt het even op: bingo, zelfs een Supercenter dat tot 23u00 open is! That's what I like about the USA: heerlijk lange openingstijden van de winkels. Toch hebben we een beetje malchance: de charcuterie-afdeling is wegens verbouwingswerken afgesloten, dus geen hesp-, kalkoen- en kaassneetjes voor op onze boterham morgenmiddag! Wél vinden de jongens en ik nog een paar warme handschoenen, die we de komende dagen waarschijnlijk gaan nodig hebben.

Als we terug op ons plekje staan, maak ik dankbaar gebruik van de wifiverbinding van de campground om het laatste nieuws van het thuisfront binnen te halen. Ook nog effe de mail checken: nope, niets dringends meer binnengekomen. Het is al na elven als ik finaal in bed kruip: tijd om dodo te doen!

Dag 17: Van Fairbanks (AK) naar Denali (AK)

139 mijlen vandaag / 9304 km in totaal / 16126 stappen vandaag

Ondanks het feit dat we in de buitenwijken van Fairbanks logeren, is onze slaapplek toch tamelijk lawaaierig: niet de overige gasten, maar trein- en occasioneel vliegverkeer, evenals het geluid van de vroege ochtendspits maken dat Hoesy en ik niet al te best slapen. Gisterenavond voor het slapengaan hadden de jongens gevraagd of we vandaag iets later konden opstaan, dus had ik m'n wekker een half uurtje later ingesteld. Toch word ik om 06u30 al gewekt door… geweerschoten in de verte. Ik wil niet weten waarop de schutters aan 't jagen zijn, maar ik beklaag de beestjes die afgeschoten worden. Later vertelt Hoesy dat hij de jagers om 04u00 al gehoord heeft.

Ik blijf nog liggen tot 07u45 zonder nog echt de slaap te kunnen vatten, maar sta dan toch op. Van de rust maak ik graag gebruik om een deeltje van onze avonturen op Facebook te posten: wie weet wanneer ik de volgende keer verbinding heb. De jongens hebben gisterenavond immers uitgevonden dat m'n Amerikaanse prepaidkaart die naar behoren werkte op het Amerikaanse 'mainland' – zo noemen ze de 48 staten op het vasteland, dus zonder Alaska en Hawaii [noot van Hoesy: een andere verzamelnaam is 'the lower 48'] – geen bereik biedt in 'The Last Frontier' staat. Seighin met AT&T als provider en soms Hoesy hebben nog verbinding met de buitenwereld.

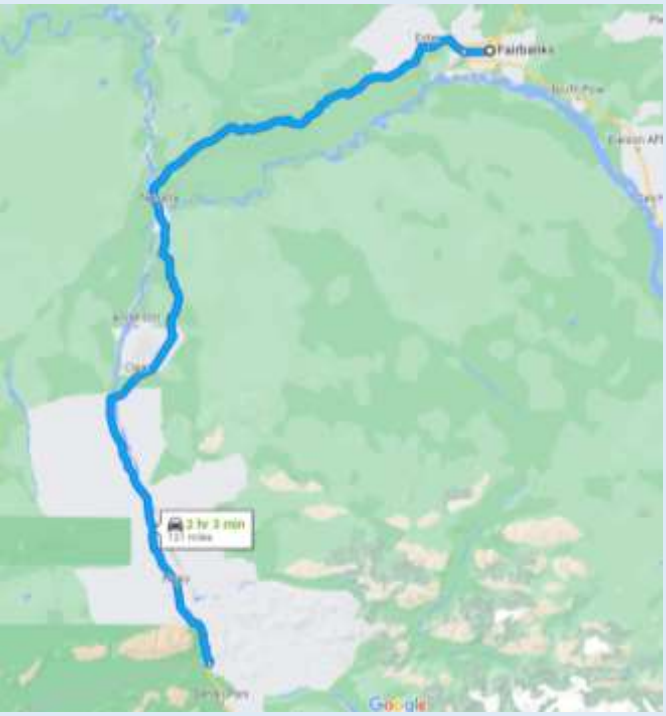

Na verloop van tijd bekommer ik me om het bereiden van de fruitsla, terwijl de jongens druppelsgewijs opstaan. Alhoewel Seighin al een tijdje wakker is, geeft hij de voorkeur aan de kotenjacht in plaats van pancakes te bakken, en staat er bijgevolg enkel fruitsla met yoghurt en granola op het ontbijtmenu. We doen het iets rustiger aan dan gewoonlijk, en ik bel even via WhatsApp met m'n ouders om ze te laten weten dat we allevier nog 'alive and kicking' zijn.

Na de dagelijkse opruimbeurt van de ontbijtboel gaan we over tot het dumpen van de verschillende

soorten afvalwater – geen bijkomende verklaring nodig, me dunkt – en het inslaan van vers water. Om 10u45 laten we 'Tanana Valley Campground' achter ons: tijd om nog een aantal belangrijke inkopen te doen vooraleer we koers zetten naar Denali National Park! De eerste stop is bij een Starbucksvestiging binnenin een supermarkt. Alhoewel deze 'in-store shops' meestal buiten koffie niets van merchandise aanbieden, ga ik toch m'n geluk beproeven. En met succes: de Alaskamok kan toegevoegd worden aan m'n verzameling! Nu nog 'maar' 6 ontbrekende mugs… De heren zijn ondertussen gaan tanken en komen me voor de winkel terug oppikken. Dan nog halt houden bij een UHaul, want onze propaan moet eveneens aangevuld worden. De bediende uit New Jersey werkt er nog maar een week, en weet niet goed hoe hij tewerk moet gaan. Met behulp van het handboek van de RV en Hoesy lukt het dan toch.

Uiteindelijk, om 11u30, kunnen we uiteindelijk onze roadtrip vervolgen. We hebben geluk met het weer: het zonnetje schijnt en het lijkt erop dat we (voorlopig althans) geen regen krijgen. Hopelijk blijft het zo tot in Denali National Park: het zou fijn zijn om zonder nattigheid te kunnen hiken. Het decor waarin we rijden, is kleurrijk: het donkergroen van de coniferen steekt af tegen het herfstgeel van de berken en de roodpaarse alpiene begroeiing boven de boomgrens op de bergtoppen tegen een diepblauwe lucht – om lyrisch van te worden. De Waze geeft aan dat we rond 14u00 aan het bezoekerscentrum zullen arriveren: té lang zonder eten voor ons chauffeurteam, en dus smeren Hoesy en ik onderweg de bokes.

9: Het meest Noordelijk

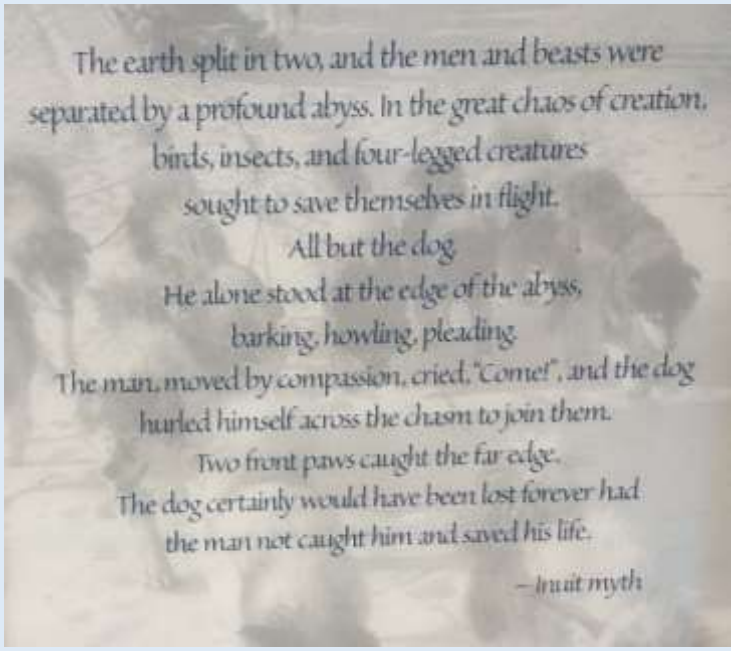

Als we Denali binnenrijden, ontwaren we allerlei avontuurlijke mogelijkheden: vluchten over de gletsjers per vliegtuigje of helikopter, mountainbiken, raften, … De jongens beginnen al dadelijk tilt te slaan. Een fotootje aan het bord van Denali National Park en dan richting visitor center. We krijgen er een plan met aanduiding van de trails in een straal van 15 mijl rond het center. Er staat een bord dat demonstraties met sledehonden aankondigt: de laatste keer vandaag is om 15u20. Yeah, why not? Blijkt dat de bus rond 15u00 naar de kennel vertrekt, waar we eerst de tijd krijgen om de sledehonden te bezichtigen. Sommige zitten aangelijnd naast of liggen boven op hun hok in het zonnetje te luieren. Deze plek is gewoon afgespannen met een koord; we mogen de dieren dus ook gerust aanhalen en strelen. Andere bevinden zich dan weer in hokken met draad rond: we krijgen de raad onze vingers er niet door te steken, maar als ze tegen het hek komen aanschurken, mogen we hen zeker krabbelen. Het laatste hok herbergt 3 puppies die een 2-tal maanden oud zijn. In een chaletje staan er enkele hondensleeën opgesteld en hangen er informatieborden over de band tussen hond en mens. Op een van die borden valt er een heel mooie mythe te lezen.

Rond 16u00 verzamelt zich iedereen in een eenvoudige tribune waar ranger Jim zich voorstelt aan het publiek en dan begint te vertellen over de speciale honden die hier verzorgd en getraind worden. Een vrouwelijke ranger komt met Cupcake, een van de sledehonden, in het midden staan, zodat wij hem kunnen bekijken. De reu is een imponerende brok afgetrainde spieren en, net zoals zijn soortgenoten, een Alaska husky. Daarna worden de 3 pupjes aan ons voorgesteld en organiseren de rangers een ludieke race, waarbij de hondjes achter een fietser hollen die een speeltje gevuld met pindakaas voortsleept. Op deze speelse manier wordt de pups van jongsafaan aangeleerd wat de taken van een sledehond zijn. Tenslotte beantwoordt Jim nog vragen vanuit het

publiek, waarna iedereen die wil nogmaals naar de honden gaat kijken. Wij babbelen met Jim over zijn hond, Kiwi, en laten hem foto's van onze Stone zien.

Het overgrote deel van de toeschouwers neemt nadien weer de bus die hen naar het visitor center brengt. Wij echter benutten het aangename weer om via de Rock Creek Trail te voet terug te wandelen. Het is 16u30. Ik activeer m'n Runkeeper en maak foto's, maar dan valt m'n GSM'ke uit. Hoesy leent me de zijne uit, maar ook die laat het na een tijdje afweten. Wel zonde, want de omgeving is prachtig. Ook hier is al duidelijk te merken dat de zomer er nagenoeg opzit, en de herfst zijn intrede aan 't doen is: de loofbomen vertonen schakeringen van groen, geel en oranjerood, en als er een zuchtje wind door hun takken waait, valt er een regen van blaadjes naar beneden. Het donkergroen van de dennen en sparren zorgt voor een mooi contrast.

Het paadje dat we volgen, is goed onderhouden, en lekker rustig: we komen enkele mensen in de loop van het traject tegen, maar voor het overgrote deel van onze tocht stappen we alleen. De 2 zonen hebben ons allang verlaten: wij wandelen nu eenmaal aan een te traag tempo voor hen. Dan maken we ons de bedenking dat we bij de volgende hikes zeker 1 van de 2 rugzakken moeten claimen: nu lopen we zonder water en bearspray rond. Niet dat er onmiddellijk gevaar dreigt, maar het is hier ruig en tamelijk afgelegen, en we bevinden ons wel degelijk in berenterritorium, net trouwens als in dat van de elanden en wolven.

9: Het meest Noordelijk

9: Het meest Noordelijk

Loic en Seighin hebben dan toch even halt gehouden om met andere wandelaars enkele woorden te wisselen. Nu kunnen we wat water drinken en krijg ik Loics GSM om nog

meer foto's te trekken. En dan zijn ze weer weg, met grote stappen, babbelend over jonge-ventenstuff. Bij een splitsing kijken we uit over een vallei van herfstkleuren met in de verte besneeuwde toppen: zo mooi!

Na iets meer dan een uur bevinden we ons terug aan het visitor center, maar van de zonen is er geen spoor te bekennen. Dan maar terug naar de camper, in de hoop dat ze daar al zijn: zij hebben immers de sleutels. Ook daar echter geen kat; opnieuw richting bezoekerscentrum, en daar komen ze dan toch aangestapt: ze hebben een andere, iets langere weg gevolgd.

Binnen in de grote ruimte laat ik aan een ranger aan de balie enkele foto's van 'beschadigde' bomen zien. Hij bevestigt ons vermoeden dat dit het werk van een eland is: zij schuren hun gewei tegen de stam en knabbelen aan de bast. Op mijn vraag waar de naam 'Denali' vandaan komt, legt de ranger uit dat dit van de taal der Athabasken, het volk dat hier al sinds mensenheugenis woont, is, en 'de grootste' betekent. Tenslotte pols ik ook nog naar de weersvooruitzichten: pech, morgen is er 70% kans op regen ☹ Bwa, we zien wel!

Nog even een sanitaire stop, en dan willen we richting RV gaan, als m'n oog op het rangerprogramma valt: om 08u00 is er onder leiding van een ranger een 'adventurous nature hike', die nagenoeg een ganse dag in beslag neemt. Hoesy heeft hier ook wel oren naar, dus leggen we deze mogelijkheid aan onze zonen voor. We weten dat ze graag willen gaan raften, maar misschien kunnen we ons morgen opsplitsen, en allemaal iets doen dat we graag doen? Zij vinden echter dat we zoveel mogelijk dingen samen moeten doen zolang we nog kunnen – eind deze maand zit de ene terug in Duitsland en begint de andere aan z'n universitaire studies in Leuven – en halen me over om binnen te gaan informeren of er misschien nog plaats is in de groep van morgen. Nee, helaas, wat ook geen wonder is: eigenlijk moet je minstens 2 dagen op voorhand reserveren. Spijtig, maar ja… Terug buiten vragen de mannen me of er overmorgen nog vrije plekken zijn. Hoezo? Ik was in de veronderstelling dat we tot zondag in Denali National Park zouden blijven. Ja, maar we zijn flexibel, en als we de kans krijgen om aan zoiets deel te nemen, dan blijven we gewoon toch nog wat langer? Bon, ikke wéér naar binnen – die ranger denkt onderhand ook al wel 'Daar is ze weer!' – en even later is de zaak beklonken.

9: Het meest Noordelijk

We dienen ons nog even bij het busdepot van het park aan te melden om onze tickets voor de bus die ons naar en van de startplek gaat brengen, aan te schaffen: 30,00 USD per persoon. En passant informeren we of er voor vanavond nog plaats is op een van de campings binnen het park, maar da's niet het geval. Echter, ook hier mogen we 'in het wild' op een parking langs de weg staan: zolang de plaats niet afgebakend is met rode gekruiste balken, kan je er vrij overnachten. Via de app 'Overlander' door en voor RV-reizigers kunnen we de reviews over de plekken in de omgeving lezen; we rijden naar een plaatsje naast de snelweg dat op een 10-tal km van Denali verwijderd ligt. Het is even zoeken, maar via een nauwe doorgang met struiken aan weerszijden komen we dan toch op een verdoken plaats met zicht op de bergen, helemaal voor ons alleen.

Het wordt allemaal een beetje spannend als we parkeren en ik even de onmiddellijke omgeving ga verkennen: ik stoot op een groot bot. Een dijbeen? Raar… Ik vertel over mijn vondst aan m'n mannen, maar die schijnen zich er niet al te druk over te maken. Tijdens het aperitiefmoment bespreken we wat we morgen willen ondernemen. De zonen neigen naar raften of mountainbiken, maar wij houden de boot een beetje af. Wat daarvoor juist de reden is, lees je in een later hoofdstuk van ons reisverslag 😉 Tenslotte opteren we voor een 'strenuous' hike van 6,4 km.

Het avondmaal bestaat uit 'luiewijvenkost' uit de diepvries en de 2 doggybags die we gisteren uit het restaurant meegenomen hebben. Als dessert bakt Seighin zowaar nog chocolade pancakejes voor ons. Ondertussen genieten we van een heerlijke zonsondergang, die telkens

andere heuvels en bergen belicht; ik ga dan ook enkele keren naar buiten om foto's te trekken.

Na het eten wassen de oudjes af; Seighin neemt een kampeerzeteltje en nestelt zich in het halfduister op een plekje niet ver van de RV. Loic probeert ons warm te maken voor nog een gezelschapsspelletje, maar Hoesy is moe en kruipt liever in bed, terwijl ik de rest van de dag wil optekenen. Trouwens, we missen onze 4de man. Nog even draalt m'n echtgenoot, omdat hij hoopt vanavond misschien geluk te hebben en het noorderlicht te kunnen spotten, maar de hemel is te bewolkt, dus we worden weer niet op dit unieke natuurfenomeen getrakteerd. Alles is al donker en stil als ik om 23u30 de laptop toeklap…

Dag 18: Denali (AK)

47 mijlen vandaag / 9380 km in totaal / 19089 stappen vandaag

Fijne overnachtingsplek, want eindelijk goed geslapen. Voor de 1ste keer gedurende deze road trip – dat is, voor zover ik me kan herinneren – word ik door de muziek van m'n GSM gewekt. Twee keer ben ik deze nacht wakker geworden, waarschijnlijk 2 keer door de regen. Ook nu is het grauw en grijs, en liggen de bergen in een sluier van wolken. Dat belooft niet veel goeds voor vandaag…

Om 08u00 sta ik op. Geen wifi voorhanden hier, geen verbinding via m'n simkaartje, dan maar dadelijk het fruit aanvallen. Als even later ook Hoesy 'up and about' is, bellen we via Messenger met onze middelste zoon. Die had de voorbije nacht immers z'n laatste examen + laboproef af te leggen. Hij klinkt een beetje hijgend, want is per fiets onderweg naar de winkel. Eerst het slechtere nieuws: de voorbije dagen heeft hij weer last gehad van een virale infectie, waardoor hij niet genoeg tijd had om zich terdege op de laboproef voor te bereiden. Gevolg: eieren voor z'n geld gekozen, alle beschikbare tijd aan het studeren van z'n leerstof gespendeerd, en labo NIET afgelegd. 'Procrestination…' Het mondelinge deel van z'n examen is naar zijn gevoel goed verlopen; z'n schriftelijke vragen gingen iets minder vlot, maar toch hoopt hij in het geheel erdoor te zijn. Normaal gezien zou hij dus aan nog 1 semester genoeg hebben om eindelijk z'n studies industrieel ingenieur af te ronden…

Tegen 09u15 zitten we met z'n vieren te ontbijten. De overblijvende pannenkoekjes van gisterenavond dienen maar even in de microgolfoven opgewarmd te worden, en ook de fruitsla smaakt. M'n Alaskamok wordt plechtig ingewijd met koffie en opgeschuimde melk; Hoesy kan nu m'n Idahomok gebruiken. Ondertussen is het af en aan aan 't regenen, wat onze planning voor vandaag bemoeilijkt. We hebben namelijk een wandeling van 'inspannende' categorie op het programma staan, maar in die nattigheid is dat natuurlijk niet echt prettig. De jongens schuiven de mogelijkheid van een spelletjesochtend naar voren: misschien klaart het in de namiddag een beetje op?

Rond 11u00 is de knoop doorgehakt: we gaan voor de hike. Tenslotte zijn we naar Alaska gekomen om de prachtige natuur hier zoveel mogelijk te ontdekken, zoveel mogelijk te beleven, zoveel mogelijk ervan te genieten. Een beetje regen mag ons, echte Belgen, niet uit het lood slaan. Seighin veegt en 'swiffert' ons huisje op wielen, waarna we naar het nationale park vertrekken. Tijdens de doortocht doorheen de halfhoge berkenstruiken klinkt er opeens een waarschuwing: 'Stoppen! Het afwaswater is nog niet weggelopen!'. Een behoorlijk deel is al over de rand gekletst, met als gevolg opnieuw een natte vloer. Wéér swifferen en daarna zo goed mogelijk met droge doekjes de schade beperken.

Een half uurtje later rijden we Denali National Park binnen. We laten het bezoekerscentrum ditmaal links liggen en zetten dadelijk koers naar de 9 mijl verderop gelegen Mountain Vista parking. Het 'zevert' zoals ze in 't schoon Vloams plachten te zeggen, wat beter is dan echte regen. Nadat onze RV gestald is, moeten we een keuze

maken tussen 2 mogelijke scenario's: ofwel hiken we via de Savage Alpine Trail naar de hogergelegen Savage River parking en nemen we de shuttlebus terug, ofwel springen we op deze plaats op diezelfde pendelbus om ons naar bovenvernoemde parking te laten voeren, en wandelen we de trail in de andere richting af. De 1ste optie heeft als voordeel dat we boven, indien we nog fris genoeg zijn, de 3,2 kilometer lange Savage River Loop nog kunnen bewandelen. Mocht het echter onderweg steviger beginnen regenen, dan moeten we nat op de pendelbus terug tot aan de parking waar onze RV staat. We gaan bijgevolg voor de 2de optie gaan, met dien verstande dat we de Savage River Loop dan niet doen.

Omdat het ondertussen al tegen de middag aanloopt, maak ik eerst nog onze 'schoofzakskes' voor onderweg klaar. Goed aangepelst en van de nodige regenkledij voorzien – we hebben zelfs handschoenen mee – nemen we om 12u30 de bus naar boven. Om iets voor enen zetten we onze 1ste stappen op de 6,4 km lange trail. Dat het een pittige wandeling gaat worden, is al direct duidelijk: het pad slingert naar boven, richting de bergtoppen in de mist. De omgeving is ondanks de motregen en het uitblijven van de zon machtig mooi: het dieprood van de lage begroeiing overheerst, maar op sommige plekken groeien nog struikjes die groen en geel gekleurd zijn. Bomen zijn hier niet meer, en hoe hoger we klimmen, hoe schaarser de begroeiing en talrijker de steen- en rotspartijen.

Alhoewel we voor de hike hebben afgesproken dat we ditmaal zoveel mogelijk gaan trachten samen te blijven – bear country, weet je wel? - duurt het niet lang of onze 2 jongens zijn al uit ons zicht verdwenen. Wij, oudjes, zijn nu eenmaal trager, stoppen frequenter en kunnen niet meer mee met dat jonge geweld. Waar zijn ze nu met hun voornemen om zoveel mogelijk SAMEN te doen? Soit, we laten ons er niet door uit het veld slaan en vorderen langzaam maar gestaag langs het rotsachtige bergpad. Het is een ruige, woeste omgeving, maar o zo mooi.

Even lijkt het erop dat we geluk hebben en de regen zich voorlopig niet meer zal laten zien. We voelen wel wat lichte condens, maar die zal eerder te wijten zijn aan de

mistbanken die er hangen. We krijgen het zelfs te warm, en spelen onze dikke trui uit. Een poosje later echter laten de wolken hun lading dan toch ontsnappen: geen echte plensbui, maar een gestadig gedruppel dat ons noodzaakt onze kap op te zetten en ons verhindert veel rond te zien.

Na een dik uur stappen bereiken we een bergkam waar we onze zonen aantreffen, naast een aantal andere wandelaars – alleen zijn we zeker niet op deze wandeling! We zitten nu ongeveer in de helft van onze tocht. Een Aziatische dame waarvan Loic juist een foto heeft genomen, biedt ons aan om ons gevieren op een kleine klip te fotograferen. Ze is enthousiast over onze '2 knappe zonen': haar kinderen krijgt ze niet meer mee op reis! We halen onze bokes tevoorschijn, maar beslissen dan ze onderweg op te eten: het is hier iets te fris om lang te vertoeven. Onze jongens zijn trouwens alweer vertrokken: "We zien jullie wel beneden aan de RV!"

9: Het meest Noordelijk

9: Het meest Noordelijk

Al snel wordt het duidelijk dat de kant waar we ons nu bevinden, de zuidkant moet zijn: minder rotsen, meer weelderige begroeiing in gele, oranje, rode, groene tinten. Minder wild, maar even adembenemend: wat een fantastisch landschap! Het pad gaat ook bergaf, en bestaat niet meer uit stenen, maar uit zand. Langzaam maar zeker beginnen er ook weer bomen aan weerskanten op te duiken: eerst enkel donkergroene naaldbomen, later ook verkleurende loofbomen. Nog verder wandelen we door een bebost stuk, naast een riviertje. Buiten een dikke patrijs midden op het pad ontwaren we geen dieren.

We horen het einde van de trail voordat we het zien: het pad eindigt aan de weg die doorheen het park loopt. Een zebrapad over en we komen terug uit op de parking waar onze RV staat. De jongens zijn al omgekleed en zitten de rest van hun boterhammen op te eten. Het is nu iets na drieën; volgens mijn Runkeeper hebben we een goeie 6,55 km afgelegd. We zijn het er allevier over eens dat het traject dat wij gekozen hebben, het beste was: in omgekeerde richting zou het waarschijnlijk minder pittig, maar ook minder aangenaam geweest zijn.

Nadat ik alle natte kledij zoveel mogelijk te drogen gehangen heb, stel ik voor om naar het visitor center te rijden en iets warms te gaan drinken in het nabijgelegen cafetaria/restaurantje. Loic neemt z'n laptop mee om even iets voor z'n werk te regelen; wij maken van de wifi gebruik om naar een restaurantje voor vanavond te zoeken. We schrikken wel een beetje van de prijzen van de menu's: het is hier vergelijkbaar met een toeristisch ski-oord!

Na een uurtje van de warmte genoten te hebben, trekken we naar het dump- en refillstation van het park. We verblijven weliswaar niet op een van de parkcampings, maar tegen betaling van 5,00 USD mogen we 'ons ding doen'. Naast de winkel waar ik ga betalen, ligt een sanitair blok met douches en een zeer propere wasruimte. Hm, misschien kan ik nog een machientje was opzetten? Daar heb ik natuurlijk wel 'quarters' voor nodig, en daarnet heb ik met kaart betaald omdat cash niet aanvaard werd. Toch maar effe checken… Jawel, ze hebben 25 cent-muntstukken, en ja, ze kunnen teruggeven op een briefje van 20!

Het plan is om even op deze ruime parking te blijven staan, en op ons gemakske te douchen. Als ik de persoonlijke wasbeurten van de 4 mensen echter optel, kom ik niet aan de 2 uur die ik nodig heb om 1 lading te wassen en te drogen. Spijtig, maar 't zal dus niet voor vanavond zijn. Ik neem als eerste een douche, een snelle nat maken-inzepen-afspoelen-sessie, maar wel een die deugd doet. Terwijl de 3 anderen om beurt de kleine badkamer bezetten, start ik alvast met ons verhaal van vandaag uit te typen.

Als iedereen weer lekker geurt, passeren we nog eens langs het dump- en refillstation, maar ditmaal betalen we niet. Persoonlijk vind ik dit niet echt kunnen, maar de 3 heren zijn van oordeel dat 5,00 USD best wel 2 beurten waard is. Dan een korte rit naar de 'Black Diamond Grill', de eetplaats voor vanavond. We komen er rond 19u30 aan; het zit er behoorlijk vol, maar we vinden toch nog een vrij tafeltje aan het raam. Voor een Amerikaans restaurant duurt het eigenlijk vrij lang vooraleer onze bestelling arriveert. De maaltijd van Hoesy en mezelf is best lekker, maar Seighins eten is koud, evenals Loics frietjes. Naar hun zin wordt ook hun glas water en ice tea niet snel genoeg bijgevuld, en ze vinden de bediening

maar zo-zo. De jonge serveerster doet haar best, maar voelt ook aan dat onze tafel niet echt tevreden is.

Na het avondeten rijden we een eindje terug richting Denali National Park, met de bedoeling om op hetzelfde plekje als gisterenavond te overnachten. Als we het nauwe 'boompjesgangetje' echter uitrijden, staat er een wagen pal voor het pad geparkeerd. Blijkt dat er 2 dames en hun hond neergestreken zijn, en een van hen wil van geen wijken weten, alhoewel er zeker genoeg plaats is voor beide partijen. Loic stapt uit om rustig met hen te gaan babbelen, gesteund door Hoesy. Ik probeer me niet te moeien, en begint alvast aan de fruitsla voor morgenochtend. Na lang gepalaver kruipt Loic terug achter het stuur: de dames verzetten hun wagen, maar enkel om ons de kans te geven te draaien, zodat we niet achterwaarts het gangetje moeten uitrijden. Dit wil zeggen dat onze mannen bakzeil gehaald hebben. We konden hen gemakkelijk geblokkeerd hebben door er gewoon voor de nacht te blijven staan, maar onze jongens waren er niet gerust in dat er dan niets met onze banden of zo gebeurd was: de ene vijandige dame had heel duidelijk al iets gerookt of gesnoven. De trutten!

Klaarblijkelijk is er naast 'ons' gangetje nog een andere doorgang, die eveneens plaats geeft tot een aantal ruime plaatsen tussen de bosjes. Er staan al enkele kampeerwagens opgesteld. Loic manoeuvreert onze RV zo egaal mogelijk, maar toch staan we nog een beetje naar links hellend opgesteld. Hopelijk heeft dit geen negatieve invloed op onze ijskast/diepvriescombinatie… [noot van Hoesy: in de handleiding van de RV staat immers dat de ijskast/diepvriescombinatie vlak moet staan om te kunnen werken] Terwijl ik de laatste hand leg aan de fruitsla, smeert Loic alvast alle bokes voor de lunch van morgenmiddag. Hoe minder we morgenochtend moeten doen, hoe sneller we kunnen vertrekken om zeker op tijd te zijn op de verzamelplaats. Daarna tanden poetsen, bedden opmaken en nog een laatste keer controleren of er misschien toch geen noorderlicht te bekijken valt: nope, weer te veel wolken aan de hemel. Rond 23u30 is alles zo goed als stil, behalve dan de gedempte geluidjes van het spelletje van de zonen: morgenvroeg loopt de wekker al om 06u30 af!